

BORSSZEM JANKÓ

Előfizethetni a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói-részvénytársaságnál. Pest, Dorottya-utca 11. sz. a.
Előfizetési díj Egész évre 6 ft. — Félévre 3 ft. Negyedévre 1 ft 50 kr.

HIRESEK ARCZKÉPCSARNOKA.

Lonkay Antal.

Lonkay Antal, nem tudjuk, melyik pápai rend valóságos lovagja, a ki, mivel nem volt kit mást lóvá tennie, egy sereg ügye-fogyott papot nyergelt meg a péterfillérekkel derekasan. Ez még azon időben történt, midőn ezen atyánkfia, a ki már csak a hivatalos kanonizációra vár, egyébként réges-régen közte lévén azon „szentjeimnek,“ a kiket kifelejtettek a litániából: egy mindennap megjelenő ujságban minden nap hamis tanuságot tett az Idők ellen.

Ketten vonták az igát a Hirnökkel; mind-egyik másmás kocsi előtt; hanem végre is belátták a gazdák, hogy könnyebb abban az iszapban, melyen keresztül utaik vittek, két jószággal egy szekeret húzatni, mint kettőt. Azért, mikor mind a két szekér fenéig rekedt — gondoltak egyet, az abrak is kevesebbe kerül, s egy új szekér elé ragasztották a kettőt.

Most hát az új szekér járja; de csak hamar beláttatódott, hogy voltaképen nem is az iszap esik utjokba, hanem a kik a kocsit húzzák, azok keresik az iszapot, s így, ha még két ilyen jármos akadna az egy szekér elé, még mélyebben járna a szekér benne.

De szerencsére több ilyen nem akad Magyarországon.

Lonkay Antal különben igen jámbor férfiú. Ő táviratilag János bácsival és a báróval tritýiben megcsókolja a püspökök szentséges kezeit. Hja! ő tudja, hogy a püspökök fölszentelt kezeinek áldása nem üres áldás, és az isten nevében kapván, isten nevében el is fogadja; mert igen jó keresztény, a ki elájul az urban, ha egy „keresztýént“ lát, és görcsöket kap hivatalosan, ha zsidóruul beszél.

Harczol is ezen pogányok ellen tőle kitelhetőleg. Mindjárt kezdetben hathatós csapást intézett ellenök azzal, hogy néhai lapját egy zsidó nyomdájában nyomatta. Jól tudta, hogy azon bünt, melyet ezzel elkövet, bőven kárpótolja azon csapás, melyet vele Wodjanerre s benne a zsidóságra mért.

A mi búbanatunk csak egy, és csak is egy kifogásunk van ellene, hogy t. i. deákpártinak

vallja magát. Egyébiránt vigasztal bennünket az, hogy nem a politika, hanem a szent vallás kenyerét eszi, s így deákpártisága csak a só akar lenni keserű kenyeren; így, ha a kenyér és só közt kell választania, akkor könnyen lemond szent elveinek kedvéért hirdetett meggyőződéséről és a kálvinista, de deákpárti Török helyett, nyugodt lelkiismerettel szavaz a pápista, bár balpárti Vidacsra.

Kívánjuk, hogy mentül hamarabb hivatalosan is beigtassák a faszentek sorába.

B. J.

BORSSZEMEK.

Mózes barátomhoz.

Spinoza: A Magyar Állam-ban neked estek ugyancsak a szentek.

Mózes: Furesa, hisz én se barát — zárdavirág se vagyok.

* * *

Nemzeti kincs.

Frank könyvtárát már a penész húsz éve emészti:—
Frank, hova gondoltál, ily lomot hagyni reánk!?

* * *

Mocsáry.

Hogy szerető két fél legyen a pápista s protestáns,—
Azt bölcs politikád rendszere félreveti.
A kakasért egymást hadd tépjék és a keresztért;
Hát okosabbat ugyan most tehet-é a magyar?

* * *

Egy mokra hazafihoz.

Szereted a szőlő levét,
Imádod a hazát.
Imádd inkább a bort, s szeresd
Józan fővel hazád!

* * *

Egy honi fürdőhelyen.

Itt ha gyalog jársz-kelsz, megbuktál árva halandó;
Itt nem a bárónál — lónál kezdődik az ember.

SPINOZA.

Negyedévi szüret.

Sanyi. Hát te mit lesel itt, Están?

Están. Csak azt a mit te — Borsszem Jankó új borát.

Sanyi. Karczos lesz az megint, hé!

Están. Már csak üsse kő ha karczos is! de szesz lesz benne elég, nekem pedig csak az kell.

Ime, kegyes publikum, ellenségeim is ajánlják boromat. Elvárom tömeges megrendeléseidet.

BORSSZEM JANKÓ, m. p.
nemzeti borász.

MAJOM IMRE

„Mivelődéstörténetének“

TARTALOMJEGYZÉKE.

I.

Darwin theoriája az ember származásáról magán a szerzőn megmutatva.

II.

A baranyai krumpli befolyása a civilisatióra.

III.

A „Népszázló“ hatása az emberiségre — különös tekintettel a baromfiakra.

IV.

A Kossuth-svindl. Mennyit lehet egy névből kiverni.

V.

A magyar forradalmi kegyelet viszonya a szélbali zsebek irányában.

VI.

A pápai péterfillérek és „Ludas Ma-

tyi“ szeretet-fillérei, vagy az „ó nép“ és koldusai.

VII.

Miként fejlődött ki a bécsi hirdói pecsovicsból az első verestollas negyvenyolczas. A kettő között: il n'y a qu'un pas.

VIII.

Madarász kora. A nagy mártyr képei kis és nagy formátumban beadva a magyar népnek: egyél bagó, bódulj meg! Heckenast mosolyg.

IX.

Simonyi kora. A nagy száműzött egyet dőf a drága balszélén. A lelkesedés alább hagy, a képeket nem igen veszik. Heckenast ühmget.

X.

Irányi kora. A nagy száműzött túl-adott a balszélén. Balszél elhagyja, csak „Ludas Matyi“ marad hű. Ritka madár akad már a lépen. „Magyar Ujság“ 900

praenumeránsán Heckenast fejét varkja.

XI.

Balszélék széledése. Pelyhes titkári fészkek privátársaságoknál. Az elvet Estánban is csak a kulacs tartja még. Deákista csillag felebb vonul. Finis gseftium. Adjó partie!

BORSSZEM JANKÓ. Mit látok, Están bátyám már itt van, holott az országgyűlés csak a jövő hó végén nyilik meg? Mit fog ehhez mondani Sanyi?

ESTÁN. Dejszen kis ecsém, nem az országgyűlésre jöttem én, hanem a — budai szüretre. Könnyű Sanyinak — Egerben!

Gyermekek diplomatia.

Józi bácsi. No kis lányom Esztikém, melyiket szereted jobban? A cziczát-e vagy a babát?
Esztike (sugva). Tudod Józi bácsi — én a cziczát jobban szeletem — de ne mondd meg a babának.

Frank Ignác'z.

PESTA. Sanyi te! Hát csakugyan magyar ember vót vóna az a Frank?

SANYI. Vakapád! Egy nagy-károlyi sováb!

PESTA. Mi a ménkü! Nagy is, sováb is! Mégis ráfognak, hogy szívbeli fájdalomában ölte meg magát az magyar hazáért.

SANYI. No lásd! Ha magyar ember vót vóna, hát ivott vóna az hazáért.

Mezei beszélgetés.

MAGYAR GÁBOR. Also, herr szomszéd, mit vett el ebbe a táblába?

WÜRTEMBERGER GOTTFRIED. Ich säte Haidekraut.

MAGYAR GÁBOR (magában). Adta németje, hajdukáposztát vet. Mégis csak hunczfut a német!

Jóka ördögéből.

Korszerű ujtásokkal.

Zsémbes az ellenzék. Csak az Isten látja,
Mennyit szenved tőle a kormány és pártja.
Nincs inyére semmi; szüntelen veszekszik,
Gáncscsal kél és inter-pellációkkal fekszik.
Sőt vakációkor sincsen tőle nyugta,
Boldog minden gyermek, ha oldalba rugta.
Árulást sejt mindig, és ha tárgy nem akad,
Csak motyog káromló, bectelen szavakat.
Szidja mint a bokrot, akármit csináljon,
Azt se' tudja szegény, mék lábára álljon.
Ha enged, az is baj, ha makacs, az is baj,
Pedig szelid kormány, puha mint a friss vaj;
Eztet azért szidják, mivel kilenczágú,
Másik a mért polgár, rossz tulajdonságú;
Ha vigyáz, ha kockáz, az ellenzék nyelvel,
Érti a kormányzást ez a sok bölcs — nyelvel.
Nincs oly bolondság, hogy húzamos időig
Az emberi állat neki nem törődik.
De az ellenzék már úgy intézte sorját,
Hogy soha két ízben ne mondjon egyformát;
Hogy ha egyszer már egy butaságot mondott,
Mondjon másnap rája még nagyobb bolondot!
Jókaira Horn jó, Ludvigh s (Sz.) a méla,
Aztán csak a Skorpió s végül Lukács Béla.
Szóval, ne mondhassa senki utolsó nap':
„Hála Isten, butább nem jöhet már holnap!”

Mint a jó házmester, a ki régen szolgál,
Kocsis volt és szolga sok fiákerlónál,
Hétszer volt bezárva becsületsértésért,
A legelső szóra már bicsakkal kísért —
Mint ez a házmester szégyenlene mondom,
Veszekedni, mint más „tisztességes“ módon;
De ujat lel minden alkalmatosságra,
Mást kapuzárásra, mást kapunyitásra:
Igy az ellenzék is, bár naponként mondja
Ugyanazt, bolondabb lesz még is naponta;
S nem volt skorpiónak piaczon oly átka,
Hogy azt Sassy Árpád jobban ki nem vágta.
Ha pedig nem használ, szóljon bármi bután
S a békés nép csak jár hasznos munka után;
Akkor tartva, hogy majd rászokunk a jóra
Duzzog s mondja: „nem áll ő mi velünk szóba;“
Ilyenkor megy aztán csendes faluzásra,
Borozgat és izgat, tör, rombol rakásra;
Törvény, rend, biztonság tövel-hegygyel össze —
A felelős kormány csak úgy botlik közte.
Ilyenkor török ki nem egy ablaktábla,
Palaczknak, pohárnak léssen ő halála —
A bíró lefekszik, a pandur nem mozdúl,
Az árvák csak várnak, a telekkönyv pusztúl —
De a megye tolla felír, csak úgy pattan,
S a királyi biztost óhajtja legottan.

Don Quixoteből.

Don Quixote Kálmán. Látod Sancho ezen óriást, ki merészen nyújtja ki briareusi karjait felénk? Most ennek rúgtatok neki, és hű vasammal keresztűlszurom.

Sancho Palya. Kérlek uram, hisz az nem óriás, hanem szélmalom.

Don Quixote Kálmán. Ne feledd el, hogy 69-ben beszélsz és nem 49-ben. Ha ezen óriást legyőztem, téged kinevezlek Estramadura helytartójává és Diego Perez Ghyczy vitézli társamat miniszternek.

Sancho Palya. No csak előre uram — majd én szoritok.

S z e n t c a n c a n .

(Lejtik: donna Giovanilla Turchi, signora Antina Loncajucci és signorina Calmanola Beppo.)

Olajágak alatt.

(Jelenet a lausannei békecongressusból.)

HUGO VICTOR. Igenis, tisztelt békebarátaim és szeretett békebarátúim. A világnak béke kell. Önöknek béke kell. Nekem béke kell. A népeknek béke kell...

QUINET EDGÁR. Háboru kell tehát!

HUGO VICTOR. Ennélfogva azonnal szükséges megkezdeni a háborút. A béke a háború, A háború a béke. *(Helyes!)* A pálmaág a valódi Chass-pot. A Chassepot a valódi pálmaág. *(Éljen!)* Chassepot-pálmaágakkal és Armstrong-olajágakkal rohanjunk neki a gonosznak. *(Helyeslés.)* Isten velünk lesz. Ismerik önök Istent? *(Halljuk!)* Tudják önök, micsoda és kicsoda Isten? *(Halljuk!)* Olvassák el Shakespeare-ről írt művemet, melylyel ezen író halhatatlanná tettem. Ott áll: „Dieu c'est le moi latent dans l'univers patent“ Azaz: „Isten a tárt mindenségben lappangó én.“ *(Éljen!)* Az Isten tehát az „én.“ *(Kialtások: „Igen, ön az Isten!“)* Látják önök zászlóm lobogását? *(Kivesz egy vörös zsebkendőt és homlokát törli vele.)* Zászlóm a lelkiismeret. A lelkiismeret a tudomány. A tudomány a holdvilág. A holdvilág az öntudat. Az öntudat a szabadság. A szabadság a halál. A halál az élet. Az élet a halhatatlanság. A halhatatlanság én vagyok. Én önök vagyok *(moi c'est vous.)* Önök a háboru. A háboru a béke. Zászlóm tehát a béke. Ez a magasabb világrendszer. *(Éljen!)* Ez a szabály és a kivétel. Ez a világosság és a sötétség. Ez a fény és az árny. Ez a költészet matematikája. A hyperbola egyszeregye. Ez a világ sarka. Éjszaki sark — déli sark. Egyszermind az aequator is. Az egyenlítő! Mely egyenlővé tesz mindent. Mely nivelliroz mindent. Mely megöl mindent. Mert éltet mindent. *(Sirva fakad.)* Mely sir, midőn nevet. *(Fölkaczag.)* Mely kaczag, midőn sir. Sőt nemcsak „midőn“, de „mert.“ És ez a „mert“ a teremtés titka. Ez a „mert“ az örök felelet azon örök kérdésre: „miért?“ Ez azon kulcs, mely minden zárt fölnyit. Ez azon szem, mely minden sötétségen áthatol. Örökké hunyt és örökké nyílt szem. Nem alszik soha, mert soha sincs ébren. Mert! Mert! Igenis: mert! *(Szünni nem akaró lelkesült éljenzés.)* E szóban fogunk győzni. Olvasták önök a „Misérables“-t? *(Igen! Igen!)* Azért fogunk győzni. Győzni fogunk, mert! Diadal-maskodni fogunk, mert! Élni fogunk, mert! Gyarapodni fogunk, mert! Olvasták önök a „nevető ember“-t? Olvasták a „notredamei toronyőr“-t? Olvasták „Bug-Jargal“-t? Olvasták a „szürkület dalai“-t? Olvasták „Han d'Islande“-ot? Oh igen, önök olvasták! *(Igen! Igen!)* Miért olvasták?

MINDNYÁJAN. Mert! *(Határtalan lelkesedés.)* Hugo Victornak kezeit, lábait csókolják, körülhordozzák a teremben. A világbéke helyre van állítva, s Hugo Victor „utolsó“ háboruja kitör.)

Beust ebédje a porosz királynénál.

(A lapok commentárjai szerint.)

Potage à la printanière —
Meghívta Beustot a királyné, de miér'?

Suprême de volaille à la Talleyrand —
Mi reánk ez vajjon mit hozand?

Pommes de terre à la maître d'hôtel —
Egy darab Badent a porosz elnyel.

Chaudfroid de cailles à la gelée —
Még egy kis bajor föld is fér belé.

Sauté de poulards de Styrie —
A háború szándéka már kirí.

Fruits du Rhin à l'aspic —
De már ezt meg nem engedjük nekik.

Huitres d'Ostende au citron —
Már dörzsöli kezeit a „Hon.“

Mayonnaise de poulard et de homard —
Hátultöltőink csak volnának már.

Asperges d'Erfurt en branches —
Készen volna az egész pancs.

Du fogosch à la hollandaise —
A burkus egyre Csehországra néz.

Filet de boeuf et de chevreuil —
Ha már ölsz, legalább Chassepotval ölj.

Dinde truffé à la Périgord —
A Dreysénél amaz messzebb hord.

Pâté de foies gras de Strassbourg —
Mindjárt elpattan a feszült húr.

Fruits divers et crème de fraises —
Burkus kezét mos osztrák kéz.

Chartreuse, Curaçao et Moca —
Vajj', mi lehet mind ennek oka-foka?

T Á V I R A T.

Brüssel, septb. 18. Napoleon herceg 2 óráig volt a waterlooi esatatóren, és hidegvérét egy perczig sem vesztette el.

Gr. Részvényi Ede bank-enquôteje.

(Privat tanácsstalanság.)

I. nap.

PULSZKY FER. Sajnálattal kell konstatálnom, hogy a tanácskozáásra a döntő körök el nem jöttek s csak a feldöntötték képviselői jelentek meg, mint Jókai Mór, Horn Ede, Kiss Zsigmond stb. E szerint támogatásra innen nem igen számolhat a pénzvilág, sem a feldöntöttek nem várhatják, hogy ezen enquôte kihuzza őket a hinárból. E mellett a kormány részéről is jelen lehetne valaki; minthogy azonban nincsen jelen, jó lenne egy deputációt küldeni Lónyaihoz, s megkérdezni őt, hogy mit tett, vagy mit akar tenni ezen ügyben. A deputációt azonban ma kellene még küldeni, mert a mint tudom, Lónyay holnap elutazik.

HORN E. Én nem azért vagyok párisi finantzkapacitás, hogy mindjárt Lónyayhoz forduljak, ha valamit tennünk kell. E mellett mit mondanának reá azok, akik azért hoztak Párisból haza, hogy eventualisan Lónyay utódává tegyenek? E végből már kész is a folyamodványom, melyet mindjárt beadok a belügyministeriumnak, mihelyest Wenckheimot s Andrásst megbuktattam, melyben nevemnek Csikónyayra leendő átválttatását kérelmezem. Uraim, nem kell elhamarkodni a dolgot. Ha Lónyayhoz küldenék, minden tervem meghiúsulna, mert a jelen alkalom csak arra való, hogy Magyarországnak megmutassam, hogy egy Csikónyayból is telik oly pénzügyminister, mint egy Lónyayból. Különbén ez a Lónyay igen furfangos ember. Kísülhet, hogy ő intézkedett már, még mielőtt mi egybegyültünk tanácsstalankodni; noha nem tesztek fel róla annyi belátást, hogy saját iniciatívájából adott volna pénzeket a pénztintezeteknek; de mondom, tőle ez is kitelik; mert föltötte furfangos egy ember és már gyakran lefőzött bennünket.

JÓKAI. Mit beszélsz te itt össze vissza, te párisi zseni! Ne aberrájl! — Adatik tudtára mindeneknek, a kiket illet sakika a „Nájer frájerre“ még nem prae-numeráltak, hogy a jelen bankett arra való, hogy segítsen azon a pénzkrisisen, mely beleütött a „Nájer frájere“ részvényeseibe. Ime, egy virágzó ifju vállalat, mely nem terem gyümölcsöket! Részvényekre alapítottuk, és részvétlenség miatt eszi meg a fene. Ez a Horn nem oly rossz ám, mint eddig vélték. A jámbor nem ismerte a kiegyezést, mikor haza jött, s mivel füt-fát ígértünk neki, csak azt felejtettük el megmondani, hogy a balközépi programmal nem vesszük oly genau; átsandíthat, ha tetszik, a Deákpartra is, mert a földolog az, hogy gseftet csináljunk a frájerral. Hát neki rugtat a politikának, a mihez nem ért, s a helyett, hogy zsenijét tündököltethetné, a mihez meg mi nem értünk, blamirozza magát azzal, hogy politikánkat dicséri, és a „Nájer frájere“ fucs! Hát ez a tanácskozás arravaló, hogy itt most rehabilitálja magát Horn, azért hát beszélj a kérdéshez.

HORN. Az igaz, hogy fucs vagyunk! Énszerencsétlen

Párisban azt gondoltam, hogy a magyar ellenzék is olyan, mint a francia; hogy az ország leghivebb és legokosabb fiai ott vannak; hát pedig ugy látom, hogy alig van köztük nálamnál okosabb. A mi pedig azt a Lónyayt illeti, hát kereken kimondom, hogy olyan pénzügyminister én belőlem is telnék, és a pénzügyminister-ség rám is férne; és hazaáruulást követett el, ha eddig is a pénztintezeteknek egy pár milliót nem adott, hogy a crisisen félig meddig segítve legyen. Ne mondja nekem senki sem, hogy az ország kasszája szegény! Egy pár millió forintnak mindig kell ott lenni, s ha én pénzügyminister volnék, majd megmutatnám, hogy volna is. — Indítványozok egy bizottságot, a mely hivatva lesz körülírni, hogy voltaképen mért gyülekezünk össze s hogy mit tegyünk? (Elfogadtatik.)

II. nap.

(A „BUDAPESTI KÖZLÖNY“-BŐL:) „Több oldalról fölmerült azon panasz ellen, mintha a kormány összetett kezekkel nézné a dühöngő pénzkrisist, nem lehet feltűnő, ha illetékes helyen történt utánjárás folytán ezen, szeliden szólva, alaposágra nézve nem épen hozzáférhetlen vádakra vonatkozólag, minden czélzás nélkül szem előtt tartván a kérdés kényes voltát, indittatva érezzük magunkat ezen állítást a henye koholmányok sorába utasítani, megjegyezvén egyuttal, hogy a pénzügyminister ur a pesti bankoknak a crisis enyhítése végett néhány millió forintot bocsátott rendelkezése alá.)

III. nap.

(A „NÁJER FRÁJERE“-BŐL:) A hivatalosch lap azt írja, hogy a pénzügyminister néhány milliót bocsátott a pénztintezetek rendelkezéséjére. Ezen néhány millió lehetett és lehet husz. Ha fette, akkor kérjük Lónyayt, nem gyalázat-e Magyarország pénzügyministerétől azon Zumuthung, hogy szent István pénzpiacszán tafnyosch két millióval akar schgíteni? — Ha pedig husz, akkor méltán kérjük, pénzügyministernek való-e azon ember, a ki ily pénzszük világban ennyi milliót hevertet gyümölcsötelen az ország kasszájában? Mert ha ott nem hevertette volna, ugyan honnan vette volna oly rögtön? — Hányszor demonstráljam már hasztalan, hogy ilyen pénzügyminister én belőlem isch válnék?

100-ik nap.

A Horn indítványa folytán kiküldött bizottság jelentést tesz s elmondja, hogy tagjai, a pénzpiacz azóta már kissé magához térvén, elszéledtek részvényvállalatokat alapítani; azon kérdést, hogy mire való nézvest gyűlt össze az enquôte, akkor reménylik megfejthetni, ha a legközelebbi crisis beüt; addig is azonban nem akarják az időt használatlan elereszteni. Igérik, hogy a kérdés mihamarábbi napirendre kerítésén fáradhatlanul fognak dolgozni.

Levél Eugenia francia császárné ő felségéhez.

Madame!

Felsőged a suez-i csatorna megújítására fog utazni. A merre felsőged átutazik, ott város és vidék ünneplő külsőben fog tündökölni.

Ezt felsőged megérdemli, nemcsak azért, mert szép asszony, hanem azért is, mert bölcsen uralkodik — férje fölött.

Kelet azon városait, melyeket felsőged útjába fog ejteni, mind kizsztogatják a százados mosokból, az arabos vajdák alatt alapított szeméthalmozokat elbontják, a pusztá falakat bevakolják, a tereket kövezik, az utcákat söprik és öntözik, s a holdusok legióit elteszik láb alól.

Madame, felsőged még azon országoknak is jótévője, melyek fölött nem uralkodik, s így boldoggá tehetné Kisázsia fővárosát Budapestet is, melynek lakói századok óta fuldokolnak a porban, gázolnak a szemetben és botorkálnak a rozsz járdán.

Arra kérjük hát felsőgedet, szíveskedjék nemcsak Buda-Pestnek venni útját, hanem itt néhány napot időzni is, hogy az ikerfővárost megöppörjék, utcáit jól kikövezzék és meglőcsöljék.

Mi bálás emberek vagyunk és soha sem fogjuk elfelejteni felsőged szíveségét.

Az isten éltesse felsőgedet, gyógyítsa meg császári sérjét, a kis prímez pedig nagyot nőjön.

Felsőged szép kezét csókolva maradtam

Buda-Pesten, 1869 sept. 24.

alázatos kis szolgája

Borsszem Jankó III. p.

többek nevében.

GÁBOR BASA.

Gábor basa Mármaros megyében,
Uralkodik rettenetes képen,
A szabad szó őt nagyon bosszontja,
Iczeg-biczeg dühében a kontya —
Kálmán nagy s Várady profétája!

„Mit firkál kend?“ — Gábor basa kérdi,
„Mi a magas patronatust sérti?
Dugja orrát a grammatikába,
Ne a nemes senatus dolgába!“
Kálmán nagy s Várady profétája.

„Irhatta azt Pontius Pilatus,
Én nem irtam, magas patronatus,
Szorítsa meg haragjának fékét
Nagy jó uram, s hagyjon nekem békét.“
Kálmán nagy s Várady profétája.

„Szedte vette, hát milyen beszéd e?“
Szól a basa — „lódulj stante pede,
Mától fogva Máté a te helyed!“
Jaj legyen az ég irtalma veled —
Kálmán nagy s Várady profétája!

A szerkesztő postája.

Nagy-Atád. Az érdekes közlemény jövő számunkban lát napvilágot. — **T. Á.** A régiséget megrajzoltatjuk. — **Szegedre.** A szerkesztő távolléte okozta a késedelmet. Már tettünk róla. — **Debreczen.** A 7 pontból álló tudományos dissertatio elkészült. — **Fiume.** Detto. — **Kornis Pál** ékes „életbiográfiája“ a vidéki trombitában megjelen. Ha arcképét megküldené ön, csak „antul“ jobban szeretnők. — **Dengezich.** A dolog csak úgy érdekelne, ha elmésen volna előadva, és ha már meg nem késett volna. A mellékelt pasquille pedig kár volt rávesztegetni Jankó rajzát. — **Krax de Krix.** Nix! — **N.-Várad.** Lajkó bácsinak. Minden falu az országban azt hiszi magáról, hogy ő neki van a legkülönb demokratája, alispánja, jegyzője vagy szolgabirája. Különb ez a fráter nem is a B. Jankóba való már, hanem a kóterba. Ebbe is csak úgy, ha az „elvbáratok“ onnan meg nem szöktetik. — **Ungvár.** Ha ott volt is, ha nem is, ha nem is — Borsszem Jankó nemezis, nemezis. — **Hopp M-ó.** A főtisztelendő tanár V. M. ur, a „tudatlanság zászlóvivője egy nevezetes eseményt tett“, mert a t. cz. kölyök urat intette, hogy ne dohányozzonak, írja ön. Nem az ön üstöke volt zászló a főt. ur kezében? Jól tette, ha tette, mert ugyancsak rossz di k lehet ön.

Tisztelettel kérjük az érdekes előfizető közönséget, hogy minden, a lap anyagi részét illető ügyekben, úgy mint: előfizetést, reclamatiót stb. illetőleg ne a szerkesztőséghez, hanem egyenesen a kiadó-hivatalhoz szíveskedjék fordulni. A „B. Jankó“ szerkesztősége.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS, kétsas-utca 24.

Rajzoló: Klic Károly.